

ת"פ 26352/11/19 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד סלאמן אלפקיר

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 26352-11-19 מדינת ישראל נ' אלפקיר

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מאשימה: מדינת ישראל
משטרת ישראל
תביעות שלוחת רמלה
באמצעות ב"כ עוה"ד יסמין נוי

נגד
נאשם: סלאמן אלפקיר
באמצעות ב"כ עוה"ד אבד אבו עאמר

החלטה

בקשה לביטול כתב-אישום בשל סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת ובטענה של הגנה מן הצדק לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982.

המאשימה הגישה נגד הנאשם כתב-אישום המייחס לו עבירה של שהייה בישראל שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.

נטען, כי בתאריך 11.11.29, שהה הנאשם ברכב מסוג סיטרואן ברח' שדרות המלך דוד 2 בלוד, וזאת כשאינו בידו אישורי שהייה, כניסה או עבודה בישראל כדין.

ב"כ הנאשם הגיש בקשה לביטול כתב-האישום הנטועה בהנחיית ראש חטיבת התביעות - הוראת שעה, מדיניות ענישה והעמדה לדין של שוהים בלתי חוקיים.

נטען כי בהתאם להנחיה, שב"חים יועמדו לדין באחד משלושת המקרים:

אם לחשוד הרשעות קודמות, או שלחשוד מיוחסות עבירות נלוות או שמדובר בחשוד שזו לו כניסתו השלישית שלא כדין לשטחי המדינה.

נטען, כי מעיון ברישומי הפלילי העדכני של הנאשם עולה כי הוא נעדר הרשעות קודמות ולנאשם יוחסה רק עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ללא עבירה נלוות ועל כן, הנאשם אינו מקיים את המקרים הראשון והשני להנחיה.

באשר למקרה השלישי נטען, כי אין לחובת הנאשם שתי כניסות קודמות אלא כניסה אחת קודמת בלבד.

ב"כ הנאשם פירט את תיקיו הקודמים של הנאשם:

תיק מב"ד אחד משנת 2018 בגין מספר עבירות, אך לא בגין כניסה לישראל.

תיק סגור משנת 2015 בגין כניסה לישראל שלא כחוק עת הנאשם היה קטין - עילת הסגירה היא היות העניין אינו מתאים להעמדה לדין.

תיק סגור נוסף משנת 2019 בגין עבירה של הפרת הכרזת סגירת שטח או הפרעה לרשות.

עוד טען הנאשם, כי העבירה של כניסה לישראל שלא כחוק נעברה עת היה הנאשם קטין ובהנחייה נקבע מפורשות כי היא כפופה לדיני ההתיישנות, בכך שבהתאם לס' 14 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול) - התשל"א, 1971 (להלן "**חוק הנוער**") אין להעמיד קטין לדין לאחר יותר משנה אלא באישור היועץ המשפטי לממשלה, כך שלא היה מקום לקחת בחשבון עבירה זו במניין ספירת שלוש הכניסות הקודמות.

ב"כ הנאשם כי הגשת כתב-אישום נגד הנאשם עומדת בסתירה מהותית להנחיות התביעה ומפלה את הנאשם בהשוואה לאחרים אשר נגדם מוגשים כתב-אישום רק לאחר עמידה בקריטריונים הקבועים. הפליה אסורה זו פוגעת בתחושת הצדק והשוויון של הנאשם.

המאשימה בתגובתה דחתה את טענות ב"כ הנאשם.

לטענתה, כתב-האישום הוגש לאחר שנמצא כי המדובר בנאשם שזוהי לו כניסתו השלישית לישראל שלא כדיון, כמפורט ובהתאם להנחיה.

צוין, כי עיון בבקשה מלמד שאין מחלוקת בין הצדדים באשר לקיומם של שני תיקים סגורים ברישומי הפלילי של הנאשם.

באשר לטענות הנאשם כי ביחס לתיק הסגור בגין הפרת הכרזת סגירת שטח, אין לראות בו כתיק שעניינו כניסה לישראל, ובאשר לטענה כי התיק הסגור בגין כניסה לישראל שלא כחוק עת הנאשם היה קטין, ציינה המאשימה את הערת השוליים לסעיף 3א להנחיה לפיו יוגש כתב אישום לנאשם שזו לו כניסתו השלישית.

בהערת השוליים, בהקשר זה נכתב כי המשמעות של ההנחיה היא שבעבר נגזזו 2 תיקים פליליים קודמים בהם נחשד החשוד בביצוע עבירת שב"ח או שקיימת תשתית ראייתית שיש בה להוכיח שהחשוד נכנס/שהה בישראל שלא כדיון בשתי הזדמנויות.

לטענת המאשימה, חומר הראיות בתיק שעניינו עבירה של הפרת הכרזת סגירת שטח, מלמד כי קיימת תשתית ראייתית כנדרש כדי להוכיח מעבר לכל סביר כי הנאשם נכנס ושהה בישראל שלא כדיון.

באשר לתיק הנוסף, עת הנאשם היה קטין, המאשימה מפנה לאותה הערת שוליים בא נרשם שבחינת קיומם של תיקים קודמים כפופה לדיני ההתיישנות, ואף בעניינם של קטינים, כך שסעיף 14 לחוק הנוער אינו רלוונטית בהקשר זה.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, אני דוחה את טענת הנאשם מן הנימוקים הבאים:

עמדת המאשימה מקובלת עליי.

המאשימה צרפה לתגובתה את הנחיות ראש חטיבת התביעות - מדיניות ענישה והעמדה לדין בעבירות כניסה ושהיה שלא כדין בניגוד לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב 1952 מיום 20.8.2017, אשר עודכנה ביום 28.7.2019.

עניינה של הנחיה זו, ככתוב בדברי הפתיחה היא "בהתוויית מדיניות התביעה בנושא העמדה לדין ועמדה עונשית בעבירות כניסה ושהיה בישראל בניגוד לחוק" הנ"ל - כתב אישום בגין עבירה של שהיה שלא כדין לצרכי פרנסה, יוגש באחד משש המקרים המנויים בסעיף 3 להנחיה.

המקרים הנוגעים לענייני, אשר עלו בטענות הצדדים הם:

1. שב"ח שזו לו כניסתו השלישית שלא כדין לשטח המדינה.

2. שב"ח שלחובתו הרשעה קודמת.

3. שב"ח שביצע עבירה נלווית לעבירת השב"ח.

בין הצדדים אין מחלוקת כי הנאשם נעדר הרשעות קודמות וכתב האישום יחס לנאשם רק עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק ללא עבירות נלוות.

לעניין הקריטריון של הגשת כתב-אישום כלפי נאשם בכניסתו השלישית, שלא כדין, לשטח המדינה, המאשימה מצטטת מהערת שוליים 2 לסעיף זה, כדלקמן:

"המשמעות הינה כי בעבר נגנזו בעניינו של החשוד 2 תיקים פלילים קודמים בעילה של היעדר התאמה להליך הפילי בהם נחשד החשוד בביצוע עבירת שב"ח או שקיימת תשתית ראייתית שיש בה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, כי החשוד נכנס/שהה בשטח מדינת ישראל שלא כדין בשתי הזדמנויות קודמות. בחינת קיומם של תיקים קודמים תערך ללא מגבלת זמן בכפוף לתקופת ההתיישנות הקבועה בחוק סדר הדין הפלילי {...} יובהר, כי סעיף זה בר תחולה אף בעניינם של קטינים. המשמעות הינה כי סעיף 14 לחוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול) - התשל"א, 1971 אינה נושאת רלבנטיות באשר לתבחין זה בקשר לאכיפת העבירה האחרונה בדרך של נקיטה בהליך פלילי, אך מגבילה היא את היכולת לנקוט בהליכים פליליים בגין תיקים שנגנזו בעבר וחלפה שנה מיום ביצוע העבירה".

בעניין התיק שעניינו הפרת הכרזת סגירת שטח, על-פי חומר החקירה שצורף לתגובת המאשימה, אני מתרשם מקיומה של תשתית ראייתית שיש בה להוכיח כי החשוד נכנס לשטח ישראל שלא כדין.

בעניין התיק הנוסף שעניינו עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, עת הנאשם היה קטין, אציין כי בהתאם להנחיה, יש לספור עבירה זו, המצויה במתחם ההתיישנות הכללי.

נוכח האמור, אני קובע כי לנאשם היו 2 כניסות קודמות לישראל ובכתב האישום נשוא הבקשה הוא הואשם לאחר הכניסה הנוספת, השלישית במספר.

על כן, אני דוחה את הבקשה לביטול כתב-האישום ומורה שהנאשם ישיב לאשמה בדיון הקרוב.

ניתנה היום, כ"ה טבת תש"פ, 22 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.